

Enker og faderløse eller overhovedet Enkers Børn. Finanslovens Tavshed betyder derfor ikke, at der ikke anvendes meget store Beløb af det offentlige her i Landet ogsaa paa dette Omraade. Det ærede Medlem anvendte sikkert denne Ytring for paa en Maade at sige, at man gav Enkerne og deres Børn Stene for Brød, derfor havde jeg Lyst til at gøre denne Bemærkning; men jeg vil for Resten gøre een til i denne Forbindelse. Naar der paa Finansloven opføres større Bevillinger til Sten end til Brød for Enker og faderløse, saa maa det vist ogsaa siges, at det er ganske rimeligt, at baade det offentlige og det private anvende langt større Beløb til Sten, til Byggeforetagender, til Forbedring og Udvidelse af Samfærdselsmidler, til Værn mod Havet paa Vestkysten og lignende end til at forsørge Enker og faderløse, netop fordi man derigennem sættes i Stand til at erhverve Beløb, som kunne komme Enker og faderløse til gode.

For øvrigt forholder det sig jo, som den højtærede Minister sagde før, saaledes, at denne Sag hverken er ganske ny i andre Lande eller her i Folketinget. Den Gang vi for tre Aar siden behandlede et Lovforslag her om udenfor Ægteskab staaende Børns og deres Mødres Retsstilling, tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, at naar man ophøjede det Forslag til Lov, hvad man jo gjorde snart efter, saa var man i Færd med at stille den ugifte Kvinde og hendes Afkom bedre end den gifte Kvinde og hendes Børn, og at hvis man vedtog Lovforslaget, maatte man være betænkt paa at gaa videre og stille Enkerne bedre, end de var stillede hidtil. Der ligger i den Udtalelse fra mig en Anerkendelse af, at man ikke har gjort, hvad jeg anser for tilstrækkeligt overfor Enkerne og deres Børn. Overhovedet gaar Udviklingen jo her i Landet i den Retning, at man stræber efter at stille de Mennesker, der lide uforskyldt Nød, bedre og bedre, stille dem i et Forhold vidt forskelligt fra det gamle Forhold med Forsørgelse gennem det offentlige Fattigvæsen. Det har været Venstres Sag hidtil at arbejde fremad paa det Omraade, og det vil Venstre selvfølgelig fremdeles være med til.

Men Spørgsmaalet er overordentlig stort, og man er ikke færdig, naar man blot stiller Enker og deres Børn gunstigere, thi vel kan der fremsættes mange tiltalende Skildringer, som kalde paa Medfølelsen, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, det ærede

Medlem fra Aarhus (Sabroe), gjorde det, men det er ikke alene Enkerne og deres Børn, som lide uforskyldt Nød, der er saa mange andre Mennesker, som paa Grund af Sygdom og andre Ulykker lide Nød uforskyldt, og jeg synes, de burde stilles lige med de andre. I det hele kan det godt være, at Tiden er kommen til at genoptage en Revision af hele vor Fattiglovgivning, og jeg skulde næsten mene, at det Spørgsmaal, som er draget frem her, rækker saa vidt. Jeg kan ogsaa være enig med den højtærede Minister i, at det maa ske lader sig gøre — og jeg vilde anse det for heldigt, om det lod sig gøre — at løse dette Spørgsmaal ved Hjælp af Forsikring, og jeg mener med den højtærede Minister, at den Kommission, som blev nedsat om Invaliditets- og Alderdomsforsørgelse, rettelig burde tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Jeg skal gerne være med til at virke for, at dette kan ske, thi een Ting er sikker, at før man vedtager Lovforslag paa dette Omraade, maa der gaa en meget indgaaende Under søgelse forud. Jeg er meget villig til i et kommende Udvalg at arbejde videre paa denne Sag, saa at man kan naa til en Løsning af Spørgsmaalet, som alle kunne være tjent med, og det saa hurtigt, som ske kan. Hermed skal jeg anbefale dette Forslag til Fremme ogsaa i denne ekstraordinære Samling.

Ellinger: Det er et meget stort Samfundsspørgsmaal, her er rørt ved, og som fremhævet af den højtærede Minister har det ogsaa været Genstand for Overvejelser og Betragtninger af mange omkring i de forskellige Lande. Ingen kan være blind for, at det er et Spørgsmaal, som det kunde være heldigt at faa løst, for saa vidt Vejen frem kan findes. Naar en Forsøger i Arbejderklassen, som kommer ind under Ulykkesforsikringsloven, dør, faar hans efterladte i Henhold til de gældende Bestemmelser et vist Beløb en Gang for alle, og dermed er det slut. Naar Dødsfaldet indtræder af andre Grunde, er Familiens Stilling i og for sig lige saa sørgelig, som naar det sker paa Grund af et Ulykkestilfælde, og lignende Grunde som de, der faa Staten til at beskæftige sig med det første Tilfælde, kunde tale for, at Staten beskæftigede sig med det andet. Men Sager af den Natur kræve ikke de store Deklamationer, hvor man med mere eller mindre glødende Farver fremholder enkelte Tilfælde af Samfundets Brøst, men et grundigt og alvorligt Arbejde med Sa-